

vrhu ve smyslu § 91 zák. o společnosti s obmezeným ručením ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., by likvidátor zajistil pohledávky navrhovatelů, lze rozhodovati v řízení nesporném, čili nic, a tu jest přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že tomu tak jest. Pokud jde o obdobné ustanovení čl. 202 a 245 obch. zák., bylo ve shodě s rozhodnutím A. Cl. 386, 620, 640, 668, 709, 1057, 1389 a 2350 již rozhodnutím tohoto nejvyššího soudu sb. čís. 3439 uznáno a náležitě odůvodněno, že nároku ve smyslu čl. 245 (202 odstavec druhý a třetí) obch. zák. není třeba se domáhati žalobou, že stačí žádost v řízení nesporném. Táž zásada musí však pro stejný právní podklad platiti i pro ustanovení § 91 zák. o společnosti s obmez. ručením.

Čís. 9083.

Lhůta prvního roku (§ 231 c. ř. s.) nemusí býti přesně dodržována, vždy však musí býti určena tak, by byla odpůrci umožněna dostatečná příprava k roku. Určení nepostačitelne lhůty může býti zmatkem podle § 477 čís. 4 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 4. července 1929, R I 493/29.)

Žaloba byla doručena žalovanému 18. března 1929 s tím, že první rok bude 20. března 1929. Ježto se žalovaný k prvnímu roku nedostavil, vynesl soud první stolice rozsudek pro zmeškání, jímž uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl odvolání uplatňující zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Podle § 231 c. ř. s. jest první rok se zřetelem k času pro doručení žaloby asi potřebnému naříditi zpravidla (výjimky, uvedené v odstavci druhém netýkají se souzeného případu) tak, by mezi doručením a rokem byla doba asi čtrnácte dnů. Již z tohoto doslovu zákona vyplývá, že řečená lhůta nemusí býti přesně dodržována, že po případě může býti i kratší. Vždy však musí býti vzhledem k ustanovení § 139 c. ř. s. zvolena tak, by odpůrci byla umožněna dostatečná příprava k roku. Právě proto mluví zákon o lhůtě »asi« čtrnáctidenní, jsa si vědom, že přiměřenost této lhůty vzhledem k jejímu účelu v § 139 c. ř. s. vyjádřenému lze posuzovati v tom kterém případě pouze podle jeho konkrétních okolností. Byla-li proto v souzeném případě obsílka k prvnímu roku, nařízenému na 20. března 1929, doručena žalovanému teprve dne 18. března 1929, lze otázku, zda se vydání rozsudku pro zmeškání pro nedostavení se žalovaného k prvnímu roku stalo právem či neprávem, řešiti nikoliv jen úvahou, zda doba mezi doručením obsílky a rokem postačila, by se stěžovatel mohl ještě včas k soudu dostaviti, nýbrž jest zkoumati, zda

doba ta vzhledem ke konkrétním okolnostem umožňovala žalovanému i náležitou přípravu k roku. Právě tato možnost však žalovanému krátkou lhůtou mezi doručením obsílky a prvním rokem (t. j. 48 hod. po případě jen 36 hod., byla-li mu obsílka doručena teprve odpoledne, což vyšetřeno nebylo) poskytnuta nebyla, přihlíží-li se ke složitosti zažalovaného nároku a obzvláště k tomu, že obsílka nebyla žalovanému doručena v jeho bydlišti v P., nýbrž v T., kde přechodně pobýval. Byť i tedy žalovaný měl snad fysickou možnost dostavit se ještě včas k roku, nelze neuznati, že mu v oné krátké lhůtě nebylo již možno, připravit se k roku tak, by mohl před soudem projednávat, a byl-li proto přes to proti němu vydán rozsudek pro zmeškání, trpí rozsudek zmatkem podle čis. 4 § 477 c. ř. s.

Čís. 9084.

Rukojmí a plátce netvoří s hlavním dlužníkem nedílné společenství v rozepři.

(Rozh. ze dne 4. července 1929, Rv I 35/29.)

Žalobce žaloval Marii B-ovou jako hlavní dlužnici a Josefa B-a jako rukojmího a plátce. Ježto se Josef B. k prvému roku nedostavil, vynesl procesní soud první stolice proti němu rozsudek pro zmeškání, jímž uznal podle žaloby. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Podle § 477 čis. 4 c. ř. s. jest rozsudek i s předchozím řízením zmatečným, když byla možnost na soudě projednávatí odňata straně nezákonným postupem, zejména opomenutým doručením. Spolužalovanému Josefu B-ovi byla žaloba doručena do vlastních rukou a týž se k prvému roku dne 28. března 1928 nedostavil. Z toho vyplývá, že tu není zmatečnosti rozsudku a řízení dle § 477 čis. 4 c. ř. s. To, co uvádí odvolání jako zmatečnost rozsudku a předchozího řízení, že proti spolužalovanému jako rukojmímu, an s hlavní dlužnicí, prvžalovanou Marií B-ovou, tvoří nedílné společenství v rozepři podle § 14 c. ř. s., nelze podle §§ 396 a 402 druhý odstavec c. ř. s. vynéstí rozsudek pro zmeškání, není zmatečností podle § 477 čis. 4 c. ř. s., nýbrž jest tyto vývody zhodnotiti s hlediska nesprávného právního posouzení věci, kterýžto odvolací důvod odvolatel ve věci samé dále uplatňuje. Bylo proto odvolání z důvodu zmatečnosti § 477 čis. 4 c. ř. s. v neveřejném zasedání (§§ 471 čis. 5 a 473 c. ř. s.) jako neodůvodněné zamítnouti. Ani ve věci samé není odvolání opřené o odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci opodstatněno. Spolužalovaný Josef B. jest žalován s Marií B-ovou jako rukojmí a plátce. Podle § 1357 obč. zák. jest rukojmí a plátce práv jako nedílný spoludlužník z celého dluhu a záleží na vůli věřitelově, zda chce nejprve žalobou pohnati hlavního dlužníka, či rukojmího, či toho i onoho zároveň (§ 891 obč. zák.). Z toho jest patrné, že při závazku rukojmího a plátce jde jen o ručení solidární, že však rukojmí a plátce s hlavním dlužníkem netvoří nerozdílné společenství,